

Отишли въ детската стая и Рунтавата станала бавачка, не по-лоша отъ своята.

III.

Какъ Рунтавата стана събирачка.

Минали нѣколко дни и Рунтавата тъй прилежно гледала дечицата, че нито веднѣжъ не излѣзла отъ кошера да се поразходи.

— Ти така съвсемъ ще се изморишъ, — казала ѝ предишната бавачка. — Иди, поразходи, се, крилцата си поопитай.

— Но азъ не знамъ още да хвърча! казала Рунтавата.

— Опитай се. Все ще трѣбва да се научишъ.

— Ами ако падна?

— Пакъ ще станешъ. Но нѣма и да паднешъ.

Рунтавата излезла отъ кошера и замахала съ крилетѣ си. Безъ да знае какъ, издигнала се въ въздуха, — „Ей, ще падна!“ Нѣма, крилцата ме държатъ. Само незнамъ защо ме е страхъ.

Въ това време обадила се стара пчела събирачка, която минаваше покрай нея.

— Я вижъ, рунтавото мече! — казала старата пчела. — Какво правишъ тукъ?

— Разхождамъ се, — отговори Рунтавата.

Разхождашъ ли се! — Я гледай! Когато другитѣ сестри-пчели отъ работи сж се изтрепали, тя се разхожда, хемъ такава силна, здрава, па освенъ това съ такъвъ гжстъ мжхъ, на който всѣки цвѣтенъ прашецъ може да прилепне! Ей, ей! Ти си опредѣлена отъ рождение да бждешъ събирачка. Ще имаме предвидъ. Лети подире ми, само бърже, бърже!